

Časy se mění. Nechce se už věřit, že bývaly doby, kdy loupežné přepadení benzinového čerpadla představovalo u nás zločin velmi nevšední a že vyvolalo mimořádnou pozornost. Dnes jsou podobné akce bezmála na denním pořádku, třebaže bezpečnostní opatření už lupičům úspěšnost podobných snad podstatně snížila a pravděpodobnost, že budou dřív či později dopadeni, je více než značná.

Příběh, který chceme vyprávět, se začal odvíjet v podvečer 29. září 1978 v Bečově nad Teplou. Bylo čtvrt na sedm, a protože se po několika jasných dnech zatáhlo a vypadalo to na bouřku, snesl se na krajinu předčasný soumrak. Paní Milena Koubová, zaměstnankyně národního podniku Benzina, skončila před pár minutami dvanáctihodinovou šichtu a chystala se domů. Čerpací stanice, kterou obsluhovala, stála na konci městečka, oddělena od posledních stavení pásem vzrostlých keřů. A vzhledem k tomu, že se k ní sjíždělo mimo silnici a po malém svahu, nebylo k ní odnikud vidět. Jen shora, ze stráně pod nedalekým lesem... Což paní Koubovou vždycky znervózňovalo, dokonce si stěžovala na ředitelství, ale tam velkoryse mávli rukou. Oficiálně věc zdůvodnili tak, že by bezpečnostní opatření byla příliš nákladná – a neoficiálně čerpadláře špitli, že komu se to nelíbí, ať nám... A že by si taky mohla případně hledat jiné zaměstnání, což by se jí jistě nechťelo, neboť za onoho času představovala benzinka post dosti výnosný. A taková, kde sloužila sama a nikdo jí nekoukal pod prsty, dvojnásob!

Zkrátka, paní Koubová, korpuletní blondýna těsně před čtyřicátkou, rázná a hubatá, si v zamčeném domečku za stojany připravila do kabelky tržbu – něco přes sedm tisíc v hotovosti, tehdy byl ještě benzin laciný,

a bloky, jimiž platili pohonné hmoty šoféři služebních vozidel, jichž jezdila po českých silnicích většina – a položila ji na stůl v maličké kanceláři. Poté ještě vyběhla ven, aby zhasla světla nad čerpadly, speciálními kličkami vynulovala počítaďla stojanů – a v nastalém šeru zašla zpátky.

„V té chvíli mě někdo zezadu popadnul, hodil mi do očí hrst pepře a začal mě tlouct přes hlavu a záda...“ vypověděla později uplakaná paní. „Nevím, čím mě mlátil, ale bylo to něco tvrdého – a bolelo to hodně...“

Zkusila volat o pomoc, i když mohla tušit, že ji nikdo neuslyší, široko daleko nebylo človíčka. Ledaže by nějaký opozdilec přijel ještě škemrat, aby mu natankovala, celonoční pumpa byla skoro padesát kilometrů daleko a zoufalci se někdy doprošovali – a ona jim vyhověla, většinou z toho koukal tuzér. Jenže toho podvečera nepříjel jako z udělení nikdo...

Paní Koubová pod úder upadla na prošlapané líno, nadosmrti si prý bude pamatovat, že mělo kvítekový vzor, čehož si dosud nevšimla – a teď si ho prohlížela dlouho a zblízka. A protože lupič v mlácení neustával, napadlo ji, jestli to vůbec nebude poslední obrázek, co v životě uvidí.

„Ale neutlouk’ mě,“ vzlykla s jistým podivením v hlase, „ani mě nepodříznul. Všímnul si mé kabelky, šmátnul po ní, otevřel a všimnul si, že je tam obálka s penězi. Tak ji popadnul, přibral i mou vlastní portmonku, ta ležela na stole vedle kabelky – a už jsem jenom slyšela, jak prásknul za sebou dveřmi a jak dusá venku...“

V popisu události vycházela vlastně jen z toho, co zaslechla. Ani ji nenapadlo zvednout hlavu, říkala si, že moc zvědavosti škodí – a že by přes ni mohla taky dostat.

Ale asi za pět minut se paní Koubová zmátořila, posadila se, pak zkusila vstát.

Hlava se jí motala, ale k telefonu dotápala. Pachatel kupodivu neutrlh šňůru, ani aparát nerozbil. Zřejmě o něm vůbec nevěděl a v místnůstce bylo dost šero – a navíc šlo všechno tak rychle, že si ho asi nevšiml. Ostatně, ani paní Koubová si na telefon ještě moc nezvykla, zavedli jí ho týden předtím – prý v rámci té bezpečnosti, po níž tak volala.

Teď tedy třesoucí se rukou vytočila číslo, jež měla napsané na papírku na zdi, pro nejhorší případy – a za chvíli už třaslavým hlasem vysvětlovala dozorcům nejbližšího oddělení, o co kráčí.

„A jste si tím jistá?“ zeptal se vzdálený praporek poněkud hloupě, zato však přísným hlasem. „Protože já vám tam někoho pošlu, ale běda!“

Takže příjezd hlídky prožívala paní Koubová snad ještě rozechvěleji než přepadení samo. Ale pak už dorazili civilové z kriminálky a vyšetřování nabylo profesionální parametry.

Výjezdovka to vskutku vzala zgruntu: důkladně probírala místo činu samo, ale i širší okolí čerpací stanice – a záhy slavila první úspěch. Přesně počítáno, třináct metrů od pumpy našel technik zbraň, již pachatel nejspíš použil proti paní Koubové. Zřejmě si ji opatřil někde cestou, šlo totiž o lískovou hůl, tlustou asi pět centimetrů a dlouhou zhruba osmdesát. Jednoduchá, ale pádná, při prudkém úderu a dobré trefě mohla ženu i zabít. Opracovával ji nožem, zářezy ostří zůstaly patrné – a krev a přilepené vlasy nepřehlédnutelné.

Služební pes se zatím dychtivě vydal po pachatelově stopě do stráně, k lesu – jenže tam skončil. Při dalším „revírování“ ale našel černého vlněného kulicha s prostříže-

nými otvory pro oči – a také dovedl psoda ke keři, odkud zřejmě lupič před akcí sledoval provoz na čerpadle a z něj odřízl svou „zbraň“. A našly se i další předměty, jež pachateli zřejmě patřily a při čekání je odhodil: sáček od mletého pepře, krabička od sirek, papírky od karamel Sisi a obal sušenek Petit Beurre.

A štěstí přálo kriminalistům i dál: našel se svědek, který inkriminovaného dne coural navečer lesem nad benzinkou, hledaje houby – a všiml si motocyklu schovaného v mláži lesa a opřené o strom. Majitele neviděl, považoval ho za sběračskou konkurenci – ale zaznamenal neobvyklou barvu motorky.

„Já kouřím klejky, jako Clea, jo,“ vykládal zešířena, „a ta mašina byla nalakovaná němlich takovou barvou, jakou mají klejky filtr...“

Bohužel, přepadená pumpařka, na jejíž svědectví kriminálka spoléhala nejvíc, moc nepověděla. Pachatele zahlédla letmo, a navíc se pohyboval výhradně za jejími zády. Připadl jí ale dost malý, tak metr šedesát – sedmdesát maximálně. Tmavě oblečený, na hlavě tmavou kuklu. Zkrátka, dost podobný popis, jaký dal kriminalistům pumpař Paleček ze Dvůrů, předměstí Karlových Varů, jenž byl přepaden dva dny předtím zhruba v devět večer.

● ● ●

Kriminálka dospěla k názoru, že obě přepadení má na svědomí jeden a týž pachatel. Mrňous, který jezdí na motocyklu nebo autem a jeho akční rádius může být tedy dost velký – ale nejspíš bydlí někde na Karlovarsku. Tipuje si čerpadla, jimž končí provozní doba. Tehdy jsou nejzranitelnější... K oslepení obsluhy si nosí mletý pepř, zato co se zbraně týče, moc neplánuje, spoléhá na jednoduché pádné nástroje, nalezené poblíž místa činu. Potřebuje peníze, konec konců, kdo ne, ale on je kvůli nim ochoten riskovat, surově mlátit lidi – možná by dokázal i zabít...

Vyhodnocením mechanoskopických stop na lískové větvi z Bečova se zjistilo, že pachatel užil při jejím opracování speciální nástroj – trimovací nůž na psy, výrobek firmy KDS ze Sedlčan, typ Chrom-ocel. Dále se porovnáním pachových stop z Bečova a Dvůrů zjistilo, že jsou totožné, zanechal je týž jedinec. A z otisků pneumatik motocyklu, který čekal v lese nad Bečovem, expert usoudil, že jde o výrobek Barumky a ve fabrice se obouvají na Jawu 350.

A pak už tedy začala trpělivá a rozsáhlá pátrací akce v celém okolí obou míst, Bečova i Dvůrů, a také kolem silnic, které místa

nápadně okrovém motocyklu... Zaměstnan byl u ČSAD Karlovy Vary, ale v práci ho poslední dny neviděli ani jedním očičkem. Neschopenku ovšem neposlal, ani se jinak neomluvil. A doma se nevyskytoval, bydlel sám, nikdo o něm neměl potuchy. Zkrátka, vypařil se, soudili kriminalisté, a usoudili, že k tomu má asi důvod. A že tohle asi bude jejich muž. Za pár dní ho měli, našli ho na chatě s jednou dívčinou. Zaláskoval se a zapomněl na zaměstnání a celý svět. Začal trpělivý kolotoč výsledků, na jehož konci mělo být doznání. Hudec byl přece zkušený kriminálník, věděl, že doznat se je vždycky lepší. Navíc neměl na dobu přepadení alibi, pachové stopy z míst činu nasvědčovaly, že by to mohl být on. Vlasy z nalezené černé kukly neodpovídaly, ale pro to se nějaké vysvětlení časem najde.

Jenže Petr Hudec zatvrzele vinu odmítal tak přesvědčivě, až i zkušený kriminalisté zapochybovali.

● ● ●

Souběžně a zcela nezávisle na karlovarském případě pracovala kriminálka v Sokolově na sérii vloupání do venkovských prodejen – pachatel při nich také používal pepř, ale aby překryl své pachové stopy a aby vyřadil služební psy. A na místě vloupání byl vždy někým viděn motocykl – a nejspíš šlo o třístapadesátku jawu. Pak si někdo zapsal espézetku – a už to jelo. Dvaatřicetiletý majitel motorky Michal Moučka to měl sice na Karlovarsko daleko, až od Tábora, kde měl teď přechodné bydliště, ale když vlastní chlap mašinu? Stačí jenom přidat plyn...

Nakonec se i s bratrem Martinem doznali: vykrádali samošky, ale už je věčná dřina s kradeným alkoholem, cigaretami a uzeninami zmáhala. A pak ještě lup se ztrátou rozprodávat hospodským... Zatoužili zkrátka po hotových penězích – a pokud možno větším balíku! A kde ho hledat? Přemítali, napadly je benzinky. A tradá!

Vyrazili do Dvůrů, tam to znali, ale neuspěli. Jeli strejdovou škodovkou, půjčil jim ji – netuše, k čemu poslouží. Pak zkusili Bečov – a ono to vyšlo! Sedm tisíc byly tehdy slušné prachy, i když se rozdělily napůl. Jenže peníze jsou kulaté, rozkutálejší se. Když si pro bráchy kriminálka přijela, zrovna se chystali, že zase někde zkusí štěstí.

Doznali se vcelku svižně a ochotně. A Petr Hudec měl z jejich pravdomluvnosti velkou radost. V zaměstnání měl sice z několika absencí kapánek problémy, ale slíbil, že je nadělá. A po večerech si spravoval svůj okrový motocykl. V době loupeží byl prokazatelně nepojízdný, což kriminálku utvrdilo ve víře, že v benzinkách Hudec fakt nejede. A shoda pachových stop? Záhada – anebo spíš fakt, že na místě převládá pach benzínu, společný poškozeným i pachatel. Zkrátka, bratři Moučkové putovali za mříže a neprávem podezřelý hezky makat – do zaměstnání. Tak to na tom světě chodí. Někdy.

Jan J. VANĚK

Ilustrační foto
a reprofoto Václav ŠEBEK

Také karlovarský pumpař zrovna končil službu, zamykal, zhasínal, zkrátka chystal se domů. A celodenní tržbu měl ve staré aktovce. Když přišel k bicyklu, na němž jezdil do práce i z práce, shledal, že má píchlou gumu. Chvilí sakroval, zvažoval, jestli spravovat hned, anebo až ráno – a než se pořádně rozmyslel, dostal první ránu do zátylku a ucítil pepř v očích. Jenže navzdory svému jménu byl Paleček kus chlapa a začal se úporně bránit – a pachatel svůj úmysl radši vzdal a utekl. Do houstnoucí tmy ho pumpař nepronásledoval, kvůli pepři beztak skoro neviděl na krok. Ale slyšel zato dobře a vyznal se navíc dost v autech. A tak mu neušlo, že někde dost blízko startuje osobní auto, asi octavie nebo felicie – zkrátka škodovka.

Kriminálka našla opodál dřevěnou tyč, již asi lupič použil. Za pumpařovou boudou, kde se skladovaly oleje, jich ležela ovšem celá hromádka: stačilo si vybrat.

spojují. Prověřovali se lidé, kteří v minulosti – i dost dávno – spáchali podobné majetkové trestné činy, zjišťovalo se, kteří recidivisté se čerstvě vrátili domů z lochu – ale kriminálka prověřovala i meloucháře, kteří podomácku opravovali motocykly.

A ovšemže si proklepla i všechny majitele třístapadesátek, ale pro jistotu i ostatních motocyklů – široko daleko.

Dny se vleklly, s každým vzrůstala obava, že lupič udeří potřetí – a že tentokrát to pro přepadeného může dopadnout hůř. Nakonec se podařilo z desítek prověřovaných podezření vytipovat jednoho potenciálního pachatele: jistého Petra Hudec, třicetiletého. Nedávno se vrátil z výkonu trestu, seděl už třikrát. Kradl. Že by teď postoupil výš a začal loupit?

Také se o něm vědělo, že si občas přivydělá opravami aut a motorek. Lidi říkali, že má zlaté ruce. A sousedé se nechali slyšet, že se poslední dobou občas prohání na